

Ocak

2 Ocak Pazartesi

Bitip tükendik. Yılbaşı gecesi köyde yapılan Organik Kaz Panayırı'ndan sonra bütün ailem, sanki ölmüş de dirilmiş gibi trans hâlinde. Ete bağlı gelişen iki günlük komadan sonra yataktan sürünerek çıktım ve satışları kontrol etmek için Abingdon'a kadar beş kilometre yol yürüdüm. Pazaryerine geldiğimde o korkutucu çingırak seslerini duydum, ellerindeki küçük sopalara minik ziller ve kurdeleler bağlamış olan bir grup erkek, sanki pek önemli bir iş yapıyorlarmış gibi bahar dansı ediyorlardı. Onlara daha yakından baktım, kocaman göbekleri ve domuz gibi gözleri vardı. Sonuna kadar sömürdükleri için çoktan ölüp gitmiş gelenekleri geri getiren şehir insanları; bütün ülke şimdi bunlarla kaynıyor.

Eve döndüğümde babam süper mutluydu. Beni kapıda gördü ve mutfağın penceresini açtı.

“Kim'den mesaj geldi. Hadi gel!”

Huysuz huysuz, eve giden çakıllı yolu taşları çatırdata çatırdata yürüdüm.

Yatakta uzanmış düşünüyordum ki birden çılgına döndüm. Kız kardeşim bu hayatı nasıl elde etmişti? Geçen yaz Kieran'ın Karbon Flörtü projesinde organizatör olarak ça-

lıştığı işini bırakmış ve Tayland'da SevgiYolu isimli bir ekolojik turizm şirketinde çalışmaya başlamıştı. Şirket, yağmur ormanlarında yaşayan zavallı köylüler için kütük kulübeler yapıp günahlarından biraz arınmak isteyen beyaz insanlara, 5 bin euro'luk Tayland turları düzenliyor. İşte kız kardeşim orada yüzde yüz Tay viskisiyle kendi başına ayakta dururken, ben buradayım; 18 yaşında, Oxfordshire'da bir çiftlikte, tek kişilik bir yatakta yatıyorum. Aslında Adi'yle beraber Glasgow'da yapılacak devasa yeni yıl partisinde olmam gerekiyordu, ama bilin bakalım kimin annesi eski sırt çantasını yıkarken içinde karbon kartını unutup eciş bücüş olmasına neden oldu? O zavallı yaratık tekrar çalışır duruma gelene kadar evden dışarı çıkamayacağım. Bugünlerde yalnızca para yeterli değil. Yaşamak için karta ihtiyacımız var.

4 Ocak Çarşamba

Buradan ayrılmanın zamanı çoktan geldi de geçiyor. Bu sabah aşağıya indiğimde mutfakta bölge çiftçiler birliğinin toplantısı vardı. İçeriye girdiğimde babam kafasını dizüstü bilgisayarından kaldırıp gruba baktı. “Her şeyden önce size bir şey söylemek istiyorum. Birçoğumuz çiftliğimizde domuz besliyoruz, peki işimizi ilerletmeye ne dersiniz. Mesela...” Babam annemin yüzüne bir bakış fırlattı. “Mesela domuz gübrelersimizi mazota dönüştürmeye!..”

Annemin çenesi istem dışı bir hareketle seğirdi. “Yüce İsa!”

Babam devam etti. “Bakın şimdi, mazot ve petrol fiyatları son yılların en yüksek düzeyinde seyrediyor. Petrolün varili 250 dolar ve belli ki ilerleyen günlerde daha da yükselecek. Bu ekonomik durgunluk daha da kötüleşecek ve biz de bu yüzden kendi yakıtımızı kendimiz yapmalıyız. Bunu 1970’lerdeki petrol krizinde de yapmışlardı, o yüzden elimizde teknolojik bilgi var. Bakın...” Babam parmağıyla ekrana vurunca ekran uyku modundan çıktı ve karşımızda tuhaf görünümlü bir makine belirdi. Çiftçiler mırıldanmaya başladı.

“Tek ihtiyacınız olan şey, küçük ölçekli bir termo-kimyasal dönüştürme reaktörü. Bu alet, basitçe anlatmak gerekirse, domuz şeylerinin... yaptıkları şeylerin işte... üzerine ısı verip baskı uyguluyor ve gübrenin uzun hidrokarbon zincirini kırıp daha kısa zincirler oluşmasını sağlıyor.”

“Bu ne demek şimdi?” diye sordu Daniel. İsmi tek bildiğim kişi de oydu, çünkü çok yakışıklıydı. Kıvrıkcık saçlı ve ela gözlü Daniel eskiden şehirde borsa simsarlığı yapıyormuş. Şimdi ise bataklıkta bir kulübede, Rachel isminde, koca dış-

li lama yetiştiren, dediğim dedik bir sarışınla yaşıyor. (Koca dişli olan kadın, lamalar değil, onlar çok şirin.)

“Tam detayları bilmiyorum ama burada söylenene göre, beş litrelik gübre yığını bir litre petrole dönüştürülebiliyor-muş. Yeterli sayıda domuzu sağladığımız anda biz de kendi yakıtımızı kendimiz üretebiliriz.”

Koca Diş, lama yünü dolaklarının üzerine dayadığı elini havaya kaldırdı. “Peki, bunun için kaç hayvana ihtiyaç var? Birkaç yüz mü mesela?”

Babam kafasını salladı. “Evet, Rachel. Aşağı yukarı.”

Annem homurdandı. “Ah, Nick, hayır, lütfen şaka yaptığını söyle.”

Babam anneme baktı, grup da öyle. Hiç kimse gülümse-miyordu. Koca Diş anneme döndü ve sanki annem kıt akıllıymış gibi tane tane konuşmaya başladı. “Peki, bu işsizlik ve enflasyon koşullarında, ekonominin bu genel gidişi içinde... sellerden ve herkes şehirlerden kaçtığı için artan arazi fiyat-larından bahsetmiyorum bile...” Kadın annemin gözlerine bakıyor, annemin onu dinlediğinden emin olmak istiyordu. “Bu koşullar altında, eminim ki, her şansı değerlendirmemiz gerektiğine sen de katılıyorsundur.”

Zavallı yaşlı annem.

5 Ocak Perşembe

Bugün yeni kartımı aldım. Özgürlük. Ama bu ay için hiç puanım kalmamış. Çünkü bir sürü puanımı, annemle babam Noel için o çiftlik saçmalıklarını taşıyınlar diye minibüsün tamirine vermiştim. Noel Baba bütün işlerini o rengeyiklerine yaptırarak çok iyi ediyormuş doğrusu.

6 Ocak Cuma

Bu öğleden sonra domuzum Larkin'e birkaç patates vermek için evden gizlice sıvıştım. (Şu anda hayatım pek inişli çıkışlı.) Domuz dediğime bakmayın, o süper bir domuz. Ondan başka hangi hayvan, Londra'yı birbirine katan selde kaybolup iki hafta sonra son derece sakın biçimde evine dönebilirdi ki? Her neyse, patatesleri verdim ve Larkin tam bana seveyim diye kulaklarını uzatıyordu ki babam ortaya çıkıverdi. "Size katılabilir miyim?"

Tatlı tatlı gülümsedim; içimden de D ile başlayan o kelimeyi kaç saniye sonra söyleyecek diye sayıyordum. 1, 2, 3, 4...

Babam elini kapının üzerine koydu. "Peki, şu domuz gübresi planım hakkında ne düşünüyorsun bakalım?"

Etkileyici. Babamın kafadan çatlak olup olmadığını ilk defa düşünüyor değildim. Babam, hani şu kafasında bir anda ışıklar yanıp bir şeyler keşfediveren otistik bilim adamları gibi, aklına bir şeyleri takmadan duramazdı. Ama arada bir fark vardı. Bu bilginler daha çok piyano soloları ya da moleküler fizik gibi konularda dâhi olurlar, benim babam ise maalesef onların stilinden pek uzak bir şekilde, ancak domuzlar konusunda parlak fikirler ortaya atıyor. Kimse babam hakkında bir film yapmayacak.

Babama baktım. "Baba, eğer bir petrol fabrikası kurmak istiyorsan bence sorun yok, ama bence annemi biraz rahat bırakmalısınız. Yani demek istiyorum ki, lama dolaklı o kadının annemle çok iğrenç konuştu."

Babam bana gülümsedi. "Biliyorum, ama... annen bu işten pek anlamıyor..."

“Sürpriz, sürpriz. Baba, kadın bütün hayatını toynaklı memeliler saçmalığı içinde harcamak istemiyor. Hiç annemin normal olmak isteyebileceğini düşünmedin mi?”

“Ama, bu öyle...”

“Ne?”

Babam suratını astı. “Artık normal diye bir şey yok.”

Orada bir süre öyle sessizce dikildik. Derin bir sessizlik. Ama yemin ederim ki Larkin bana göz kırptı. Küçük yüz­süz şişko.

7 Ocak Cumartesi

Annem içeriye girdiğinde ben eşyalarımı topluyordum, yatağa oturdu ve ortalıkta duran bir çift çorabı eline aldı.

“Seni kısıkanıyorum, biliyorsun. Londra’ya geri dönüyorsun...”

Of. Of. Sessizce elimdeki tişörtü katladım.

“Baban burada çok mutlu tabii, kendini köy hayatına gömmüş durumda.”

“Kütüphane işi nasıl gidiyor?”

Annem birbiriyle eş olmayan iki çorabı top hâline getirdi. “Güzel. Yani, gerçekten iyi. Tabii ki yayıncılık işi gibi değil... Ve tabii ki şu anda bir işim olduğu için minnettarım ama...” deyip sustu.

Ama. Bana kalırsa herkesin hayatında mutlaka bir *ama* var. Tanrı yüzüme baktı da dışarıdan bir korna sesi geldi. Annem ayağa fırladı. “Ah tanrım, servis geldi.” Annem bana süper sıkı bir şekilde sarıldı. “Belki ben de bir ara Londra’ya gelip seni görürüm.”